

Processens Omkostninger og Mulkt tillige. Nu er der imidlertid den Omstændighed derved, at dette nok overholdes meget slidt i Praxis. Det er nemlig ikke gjort Dommerne eller Forligskommissionerne til Pligt, saa vidt man kan skjønne — endstjønt Meningerne have været noget delte derom — at efterse, at Fuldmagten angiver en bestemt Grund, hvorfor den Vedkommende er udebleven. I hvert Tilfælde er det Praxis, at den Paagjældende blot skriver, at da han er forhindret i at møde, befuldmægtiger han den og den i sit Sted. Dommeren er det i alt Fald ikke gjort til Pligt at undersøge, om Fuldmagten har været i Orden eller ikke. Det beror altsaa paa Modparten eller, som det hedder i den gamle Blafat, Vederparten, om denne vil gjøre det gjældende eller ikke og stille Fordring paa en nærmere Undersøgelse af, hvor vidt Fuldmagten er i Orden; men Modparten er i det Tilfælde i Reglen en Sagfører, og det er jo ganske klart, at Sagførerne ville betragte det som meget chifanøst, om de forlangte den Slags Undersøgelser — det kan man særdeles godt forstaa fra Sagførernes Standpunkt. Der blev altsaa affattet en § 6 i Folkethinget, som gik ud paa, at Dommeren skulde have den Pligt at undersøge, om Fuldmagten var i Orden, og var den ikke det, idømtes der den Udeblevne Bøder. Det var denne Paragraf, hvorom der ikke var opnaaet Overenskomst. Man vilde altsaa med andre Ord ikke just skarpe Loven, men man vilde sætte en Autoritet ind, som kunde sørge for, at Loven i det Punkt blev overholdt, og det skulde være den paagjældende Dommer. Derom stod der en temmelig langvarig Strid i Folkethinget, men det store Flertal vedtog § 6 — tror jeg nok, at det var — som jeg her har nævnt. Nu er denne Paragraf her ikke. Det er altsaa den eneste Uoverensstemmelse, der er tilbage mellem Ministeren, dette Thing og Folkethinget; imidlertid veed man naturligvis ikke, hvorledes Thingene ville stille sig, da jo, som den høitæredede Minister har udtalt, og Kjendsgjeringerne naturligvis ville bekræfte, Parterne kunne betragtes som løste fra det tidligere Forslag. Min Stilling er ikke væsentlig forandret fra dengang, dog skal jeg bemærke, at som Forholdene nu engang ere, agter jeg ikke at stille Forslag i den Retning, som jeg har antydet, altsaa ikke Forslag om at optage en ny § 6 om det personlige Møde eller rettere om Overholdelse af Bestemmelsen om det personlige Møde. Stilles saadant Forslag derimod fra anden Side, har jeg ikke nogen væsentlig forskjellig Opfattelse fra sidst og maa mene, at det egentlig er

korrekt og rigtigt i og for sig, at personligt Møde finder Sted, men kan Lovforslaget gaa igjennem, uden at man optager altfor mange nye Spørgsmaal — jeg er noget bange for den sidste ærede Taler i saa Henseende — tror jeg, at det er det Bedste, da det ellers let kan give Anledning til Strid paa et eller andet Punkt ligesom sidst, og jeg tror, at man nu skal lade det bero ved den Praxis og Udvikling, der nu har dannet sig. Det kan gjerne være, at den ærede sidste Taler, som har en hel Del Kjendskab til dette Forhold, kan have gjort den Erfaring, at der er stet Misbrug paa dette Omraade, men disse ere vistnok af mindre Betydning ved Siden af det store Gode, at mange Processer undgaas, og ved Siden af det, at de Paagjældende, naar der indgaas Forlig for Forligskommissionen, faae Eksekutionsret uden at behøve at gaa den langsommelige Processen. Jeg tror derfor, det er et stort Gode, at Forligslovgivningen i det Væsentlige bliver urokket, og den bliver ikke væsentlig røkket ved det Forslag, som her foreligger. Der er foreslaaet en Forandring med Hensyn til Sagførernes Møde i København, som maaste efter Tiden og Forholdene kan være rigtig; paa Landet bliver Forholdet uforandret, som det er. Griber man ind paa et eller andet Punkt og rører altfor meget derved, anser jeg det for sandsynligt, at man kommer til den gamle Bestemmelse om det personlige Møde, og det kan let medføre, at man ikke kan finde den rette Form for en Overenskomst. Der blev gjort flere Forsøg sidste Gang, uden at det lykkedes. Skulde man til at røre stærkt ved Forligslovgivningen, vilde jeg for mit Vedkommende ønske, at de herom gjældende spredte Bestemmelser, som ikke ere saa faa, samlede; men kan man komme over det — og sidste Gang var det jo væsentlig det Foreliggende, som begge Thing enedes om — saa har jeg for mit personlige Vedkommende ikke Noget mod det. Det, der omhandles i de forskjellige Paragrafer, har vistnok sin Betydning. Den ærede sidste Taler nævnte § 4, og jeg skal tilføie, at § 1 ogsaa har forskjellige Bestemmelser, der kunne have Betydning for Forretningsfolk, og det Samme gjælder maaste om flere Bestemmelser i Forslaget. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslagets videre Fremme og haaber, at det denne Gang maa lykkes at komme igjennem med det.

Schlegel: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig. Lovforslaget er jo, som allerede fremhævet, overensstemmende med det Forslag, der tidligere har